

Arrest

nr. 71 866 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**| de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel,
Immigratie en Maatschappelijke Integratie**

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 december 2011 om 17 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 31 maart 2011 een asielaanvraag in. Bij beslissing van 21 september 2011 wordt deze aanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd. Op 21 november 2011 dient verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 november 2011 wordt haar een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum betekend.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Op 21/09/2011 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(…)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de eerste voorwaarde betreft, bepaalt artikel 43, § 1 PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste gezicht onbetwistbaar zijn. De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens. Deze bewijslast is tweeledig: de verzoekende partij moet aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen gegeven aanbrengt waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen. Er is immers tegen verzoekende partij geen enkele dwangmaatregel uitgevaardigd met het oog op haar repatriëring, waarvoor geen datum bepaald werd (zie in die zin RvS 2 maart 2005, nrs. 141.510 en 141.512; RvS 1 juni 2011, nr. 213.641).

Vermits de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond moet het verzoek worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

Dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

F. HOFFER